

nogen Opfordring. Naar Kederne indlade Gods i Skibet, handle de som Besfragtere og bør behandles som saadanne, og Skibsfordringshaverne kunne ikke med nogen Føje gøre Krav paa at stilles forskelligt, efterjom det indladede Gods tilhører den ene eller den anden Person.

I Henseende til det indbyrdes Forhold imellem flere Søfordringer, der have Søpanteret efter § 268, opstiller § 269 den Hovedregel, at de Fordringer, der hidrøre fra en senere Rejse, have Krav paa Fyldestgørelse forud for dem, som hidrøre fra en tidligere Rejse. Denne Regel, som er saa forskellig fra den med Hensyn til viljesbestemte Panterektigheder gældende almindelige Regel, at den første i Tid har den bedste Ret (prior tempore potior jure), finder sin naturlige Begrundelse i de Forhold, der overhovedet føre til Anerkendelse af Søpanterektighederne. I mange Tilfælde gælder det, at Søpantet (Skib og Fragt) til Bedste for de derpaa allerede hvilende Søfordringer netop er bleven reddet eller bevaret ved den Udelse, hvorpaa den senere Fordring støttes — saasom Bjergning eller Bodmerilaan —, og at det forsaavidt er naturligt, at de tidligere Fordringer maa staa tilbage for den senere. Men i alle Tilfælde gør den Betragtning sig gældende, at den Søpanteret, som skulde tjene til Sikkerhed for de paa Skibets Rejse opstaaende Fordringer, der væsentlig ere henviste til Fyldestgørelse af Søpantet, ikke vilde have stort at bethede, naar Søpantet forinden Rejsens Begyndelse kunde være behæftet med en Mængde Søfordringer, der skulde fyldestgøres fremfor de senere opstaaende. Det er derfor en i hele dette Forholds Natur begrundet, og iøvrigt med de almindelige Regler i Forretningslivet vel stemmende, Fordring til dem, der have erhvervet ældre Søpanterektigheder, at de ikke lade deres Fordringer staa hen uafgjorte til Foralempelse for senere Krav, men forlange Opgørelse og Afgørelse, inden Skibet begiver sig paa en ny Rejse og dermed giver Anledning til Opstaaelse af nye Forhold og nye Krav. — Kun en Undtagelse gøres her i § 269, væsentlig i Overensstemmelse med flere fremmede Sølove og, som det vel kan siges, med gældende dansk Ret, den nemlig, at Skipper og Mandskab beholde den dem tillagte Fortrinsret i Skibet for tilgodehavende Hyre m. v. ogsaa for ældre Rejser, forsaavidt de ere vedblevne at gøre Tjeneste om Bord i Skibet i Henhold til den samme Tjeneste- eller Hyre-Kontrakt, dog at denne Fortrinsret, naar den skal udstrækkes udover den sidste Rejse, ikke gælder

for mere end i det Hele højest 12 Maaneders Hyre. Grunden til denne Undtagelse ligger nær; det kan ikke med Nøiemelighed forlanges af Skipper og Mandskab, at de skulle begære Afregning hver Gang Skibet begynder en ny Rejse, naar de fremdeles forblive i Tjenesten efter samme Hyrekontrakt. Derimod stiller Sagen sig anderledes, naar et nyt Tjenesteforhold indgaaes, idet der da formentlig er Lejlighed og Opfordring for dem til at faa deres Tilgodehavende hos Kederiet opgjort og afgjort. Det maa iøvrigt bemærkes, at det i § 269 2det Stykke hedder, at det er Fortrinsretten „i Skibet“, der bevares for Tilgodehavende fra ældre Rejser; om Konkurrence imellem Hyre og Søfordringer, der hidrøre fra en senere Rejse, i Fragten for ældre Rejser, kan der nemlig ikke være Tale, da det efter § 268 kun er Fragten for den Rejse, hvorfra en Fordring hidrører, hvori den har Søpanteret. — At give en særlig Forklaring af, hvad der skal forstås ved en ny Rejse, saaledes som den tyfte Sølov har gjort i Art. 760, har man ikke fundet nødvendigt. Her, som overalt i Søloven, hvor der tales om en ny Rejses Begyndelse, er det naturligvis Meningen, at der er sket en ny Udrustning af Skibet eller at dette tiltræder en Rejse efter en ny Kontrakt eller efter en fuldstændig, ikke blot temporær, Udløsning af Ladningen.

Imellem Søfordringer, der hidrøre fra samme Rejse, er den Numerfølge, hvori de ere nævnte i § 268, afgørende. Enhjøre de under samme Numer, skulle de efter det 2det Stykke i § 269 have indbyrdes lige Ret. Derfra gøres dog den Undtagelse, at naar Fordringer, der enhjøre under Nr. 1 og 3 i § 268, ere opstaaede til forskellig Tid paa samme Rejse, det vil sige at de ere hidførte eller opstaaede ved forskellige Nødstilfælde paa samme Rejse, da gaar den fra det sidste Nødstilfælde hidrørende Fordring fremfor dem, der hidrøre fra tidligere Nødstilfælde. Om Rigtigheden heraf vil der formentlig ikke være Uenighed, naar henses til, hvilke Fordringer det er, Reglen angaar. Man vil uden Tvivl ogsaa her erkende, at den sidste Bjergning, den sidste frivillige Opoffrelse eller det sidste Bodmerilaan er til Bedste ogsaa for de tidligere Fordringshavere, og at det derfor er retfærdigt, at disse gaa bag efter de ommeldte senere opstaaede Fordringer. Ej heller vil det formentlig blive bestridt, at udenfor disse Tilfælde er der ikke tilstrækkelig Grund til at give nogen af de under samme Numer i § 268, altsaa under Nr. 2 og 4, hørende Fordringer fra samme Rejse Fortrinsret, den ene for den anden. Derimod findes der en Del Uoverensstemmelse i Hen-